

ШКВАЛ ОВАЦІЙ І У ГОЛИШЕВІ ВІДКРИТО СПОРТИВ

Як ви гадаєте, якою б була реакція моїх співрозмовників у нас, в Голишеві, якби я донедавна спробувала взяти інтерв'ю на тему: «Чи любите ви футбол?» та ще й в прекрасної половини людства? Я уявляю собі, як в багатьох жінок округлились би очі від здивування і вони б, мабуть, відповіли: «Нам що, робити більше нічого?».

Але 22 травня серед багатьох вболівальників за свою голишівську футбольну команду було чи не половина саме жінок, котрі на рівні з чоловіками та голосистими дітьми бурхливо скандували: «Голишів! Голишів!». І далеченько було чути ці вигуки...

Що ж то за дійство сталося в нас в селі, що так гриміла, мало кому тепер відома назва?

Почну ж все по порядку. Ще за часів економічного процвітання знаменитої агрофірми «Зоря» було складено ряд планів та проектів стосовно поліпшення благоустрою нашого села. На місці, де тепер знаходиться пише недобудоване підвальне приміщення, мав вирости гарний будинок культури. Ліворуч від нього, планувався розбити парк відпочинку та розмістити спортивний майданчик, що включав би футбольну та волейбольну площадку. Але з настанням кризи в державі, усі ці плани так і не були реалізовані.

Розпочалася б «перебудова» п'ятьма роками пізніше! Замість стадіону виник вели-

ливо більшість великих починань і є наслідком саме ентузіазму окремих, небайдужих людей, що прагнуть змінити світ на краще. Хто ж він?

Будучи за професією механіком по ремонту торгового обладнання Микола Іванович Дарморост став ще й справжнім наставником юнацтва в спортивному напрямку. Я неодноразово чула від хлопців, що саме він є ініціатором відбудови та облаштування спортивного майданчика, і мене дуже зацікавило хто він і чому саме він взявся за цю непросту і, як багатьом довгий час здавалося, безперспективну справу?

Звісна річ, що я вирішила неодмінно познайомитися з Миколою Івановичем та поспілкуватися з ним аби почати свою розповідь саме з того, хто

хіба ж то була площадка? Прикро так мені було на душі. Неміг я на те все спокійно дивитися. Порівняєш, як в Зорі хлопці тренуються і як наші – душа болить. Спати по ночах перестав, бо настирна ідея просто в серце вросла. Здався я метою аби ці хлопчачки мали таки власний спортивний облаштований майданчик. Та ще ж син – футболіст, спокою не давав, запитуючи, коли вже те все стане реальністю. Але коли взявся я за цю справу, то зіткнувся з такою стіною перешкод та нерозуміння, що мало й руки вже не опустив. Куди не ткнешся, усюди папери потрібні, їх назбирав цілі стоси, ходячи по кабінетах. Деякі керівники неабияк дивувалися моїй настирливості і ніяк не могли зрозуміти, що ж таки мною керує. Довго я їм доводив, що домагаюсь лише того, аби молоде покоління футболістів мало змогу реалізувати свої сили та можливості. Односельчани говорили мені: «Миколо, нічого з того не вийде!» Дружина моя сердилася, бо я свої власні справи поставив на другий план – так перейнявся задумом. Але я не здавався. І от після мого звернення вже до Володимира Антоновича Плю-

тинського справа таки зрушилася з мертвої точки. Він надав нам трактор для розчистки території, закупила «Зоря» й спортивну форму. Володимир Антонович допоміг також оновити й пам'ятник полеглим односельчанам у Великій Вітчизняній війні, що мало не перенесли кудись в інше місце. Цей пам'ятник – поруч з нинішнім стадіоном.

Не лишився осторонь початку справи і головний зоотехнік агрокорпорації «Зоря» Максим Покізяк. Влаштовані футбольні ворота – це його вже здобуток. Активну участь в організації проведення турніру відкриття стадіону, як і його облаштуванні взяли керуючий відділенням Олексій Жук, спортінструктор Віталій Фізик, директор Зорянського палацу культури Володимир Проказюк. Ну а голова сільради Анатолій Гуз забезпечив нашу команду

кий, занедбаний пустир з горами землі, що вирости внаслідок розпочатого будівництва. Край дороги, де мала б розташуватися площадка для волейболу, з'явилася яма для всякого непотрібного мотлоху. Усе це нагадувало звичайний смітник... Так би і до сьогодні цей малопримемний пейзаж не змінив своїх обрисів, якби не один завзятий ентузіаст, що знайшовся таки серед голишівського осередку. Що ж, мож-

став «зачинщиком» такого гучного заходу в Голишеві. Ось що він мені розповів:

– Я живу неподалік від цього теперішнього уже стадіону і часто мені доводилося бачити, як наша молодь, підлітки тиняються у вихідні дні з кутка в куток, не відаючи де подітися. То в підвальному приміщенні кучкуються і невідомо чим заповнюють своє нудне дозвілля. А у футбол хлопці грали у звичайнісінькій ямі, вибачте,

тої справи і головний зоотехнік агрокорпорації «Зоря» Максим Покізяк. Влаштовані футбольні ворота – це його вже здобуток. Активну участь в організації проведення турніру відкриття стадіону, як і його облаштуванні взяли керуючий відділенням Олексій Жук, спортінструктор Віталій Фізик, директор Зорянського палацу культури Володимир Проказюк. Ну а голова сільради Анатолій Гуз забезпечив нашу команду

НАД СЕЛОМ АКТИВНУ АРЕНУ. ЧИ НЕ ПОДІЯ?

ри- футболно та волейбольно сітками. Обіцяв також і волейбольний майданчик довести до пуття, але поки що все лишається не змінним, хоч ми все ж таки надіємося і чекаємо завершення розпочатого облаштування.

Отже, в хлопців з'явилася надія. Вони теж тут гарно працювали, дуже слухняні, хороші хлопці. Ми — друзі. Знаєте, навіть нецензурних слів у їхній мові поменшало. З'явився особливий запал та наснага.

І відбулося таки у нас, в Голишеві, відкриття стадіону і перетворилося на справжнє галасливе дійство, в котрому приймало участь, мабуть, декілька сотень людей. І байдужих тут майже не було. Діти, зайнявши цю роль недобудованого будинку, безперестанку скандували: «Голишів! Голишів!» як тільки-но виходила на футбольне поле сільська команда. Декотрі з них символічно обгорнулися помаранчевими накидками з написами «Так! Ющенко!» аби додати більшого азарту до боротьби, почуваячись мало як не на майдані в Києві. Ще й пісня гриміла на увесь стадіон: «Разом нас багато!». Ще б пак, відстоювалася честь їхнього орденового села.

Хочеться відмітити, що усі команди, а їх було шість, досить наполегливо змагалися між собою і довели нам, усім присутнім, що в нас на Рівненщині є прекрасні юні обдарування в футбольному мистецтві. І от після тривалої боротьби за призові місця у фіналі увійшли дві команди: Зорянської ДЮСШ та Голишева. Розгорнулася справжня спортивна «битва».

Я вам скажу щиро, що я не є прихильником футбольних турнірів, але тут байдужою бути було неможливо, ще й син у команді! Так я мимоволі перетворилася в неабиякого вболівальника. Слідкуючи за перебігом фінального поєдинку, відчувалося, що змагаються команди однаково сильні. Гра зорянських футболістів відзначалася поліпшеною скоординованою технікою, а це вже результат хорошого тренування під вмілим керівництвом (вибачайте, якщо суто «професійно», по-жіночому сказала щось не так). Ну а голишівські спортсмени — це справжні ентузіасти, котрі в першу чергу, вболівали за те, аби відкриття стадіону в селі відбулося на славу і на радість односельчанам. Тому й гра їхня була завзятою, адже хотілося, дуже хотілося перемогти аби символічно переможно завершити розпочату боротьбу за існу-

вання спортмайданчика. Здається, й усі присутні це відчували і розуміли. Коли поєдинок завершився нульовою нічиєю, призначено останній

чуєте на селі? Коли в кінці привітальної церемонії назвали ім'я Миколи Дармороста як наставника Голишівської команди, вибухнув той же шквал

варіант — пенальті.

Ох, уже ця лотерея! В ці хвилини вболівальники щільніше обступили напівкільцем ворота і кожен забитий м'яч на користь Голишева викликав гучні овації. Коли ж м'яч опинився у воротах команди суперників, усе стихало, мов перед великим, визначальним боєм... Один удар таки став вирішальним і перемогу отримала Зорянська ДЮСШ.

А далі — урочисті привітання, вручення нагород за три призові місця, радість переможців і смуток переможених. Максим Покізяк пожертвував власним голосом, вболіваючи за голишівську команду і, вручаючи кубок зорянцям, з великим трудом проголосив потрібну промову. Що ж, він був справжнім гарячим вболівальником протягом усього турніру.

Я підійшла до хлопців наприкінці усього дійства, аби занотувати їхні відгуки. Та вони були сумні і розмова наша була дещо не тою, на яку я так сподівалася. Але трішки ми таки поспілкувалися.

— Всі задоволені, що гра відбулася?

— Зараз ми сумні...

— Не треба занепадати духом, у вас ще все попереду. То який же у вас настрій на майбутнє?

— Бойовий!

— Ми повні сил, надій і наснаги!

— Хочеться висловити щиро подяку нашим спонсорам за все, що вони для нас зробили. А в мікрофон лунали вигуки вболівальників:

— Голишів — ви найкращі! Ви всеодно перемогли! Ми вас любимо!

Ну де, коли ви ще таке по-

емоцій. Це було визнання і повага, захоплення і подяка. Це була перемога всупереч рахунку фіналу. Отже, варто було боротися, і я думаю, що в цієї команди є всі шанси для дальшого росту. Потрібно лише регулярне, інтенсивне тренування, а передумови вже для цього є. Хочеться звернутися від імені команди і вболівальників до керівників усіх рангів: «Не стійте осторонь, вийдіть назустріч тим, хто прагне щось зробити для молоді і твердо йде до мети, долаючи всі перешкоди». А колись, можливо, команда під назвою власного села Голишів буде відомою далеко за його межами? І коли всі будете виголошувати свою привітальну промову, вас покрийють ті ж бурхливі овації вдячності і поваги. Ви відчуете свою причетність до боротьби і вкусите терпко-солодкий смак перемоги. А поки що потрібно завершити те, що розпочато.

Також від імені усіх присутніх на стадіоні Голишева вітаємо Зорянську ДЮСШ з перемогою. Бажаємо, хлопці, міцного здоров'я, хорошого настрою і успіхів на спортивних перегонках. Всім командам, що прийняли активну участь у турнірі зичимо натхнення і перемог. Ви всі — молодці!

«Голишів» — пам'ятайте, бажання перемогти буде лише тоді, коли перед вами завжди буде гідний, сильний суперник. Він — стимул до подолання нових вершин, стремління бути кращим серед кращих, а не лише — з багатьох.

Отже — вперед, до нових перемог!

Лариса РОКУНЬ.